

NOVALIS

ΥΜΝΟΣ

Τὸ ξέρουν λιγοστοὶ
 τὸ μυστικὸ τοῦ Ἑρωτα:
 ἐκεῖνοι ποὺ ποτέ των
 δὲν ἔνοιωσαν τὸν κόρο
 παρὰ μονάχα δίψα —
 δίψαν αἰώνια.
 Τῆς ἁγίας κοινωνίας
 ἡ θεία σημασία
 ἄχ! εἶνε στὶς αἰσθήσεις μας —
 στὶς γήϊνες αἰσθήσεις
 αἶνιγμα σκοτεινόν.
 Ὅποιος μονάχα κάποτε
 ἔπὸ χεῖλη ἀγαπημένα,
 ἔπὸ χεῖλη δυὸ ξεστὰ
 πνοὴ τῆς ζωῆς ἐρούφηξε·
 Αὐτός — ποὺ τὴν καρδιά του
 μιὰ φλόγα ἁγία ἀνάλλαξε
 σὲ κύματα ποὺ πάλλονται
 καὶ τρέμουν ἀπὸ φρίκη·
 Ἐκεῖνος — ποὺ τὰ μάτια του
 ἀνοῖξαν κι ἀναμέτρησαν
 τὰ φοβερὰ κι ἀπύθμενα
 βάθη τῶν οὐρανῶν —
 θὰ τρώγῃ ἀπὸ τὴ σάρκα Του,
 θὰ πίνῃ κι ἀπὸ τὸ αἷμα Του
 εἰς τὸν αἰῶνα.
 Ποιὸς μάντευεν ὡς τώρα
 τῆς γήϊνης σάρκας τὸ ὑψηλόν.
 τὸ νόημα;
 Καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ πῇ
 πὼς ἔνοιωσε τὸ Αἶμα;...
 Ἐνα κορμὶ μονάχα,
 μία σάρκα
 τὸ Πᾶν ἦτανε κάποτε·

καὶ μέσα στὸ αἷμα τοῦ οὐρανοῦ
 τὸ ζεῦγος ἔπλεε τῶν Μακάρων...
 Ἄχ! ἄς κοκίνιζε ἄξαφνα
 ἢ θάλασσα τῶν κόσμων
 καὶ ἄς ξεπετοῦσε μαλακὰ ἀπ' τὰ φοβερά,
 τὰ πύρινά της βάθι
 ἀνέερη σάρκα τρυφερὴ
 τῶν πλανητῶν ὁ βράχος...
 Ποτὲ τὸ δεῖπνο τὸ γλυκὺ
 δὲν ἔχει τέλος, καὶ ποτὲ
 τὸν κόρο δὲν ἐγνώρισεν ἡ ἀγάπη.
 Οὔτε ποτὲ κοντὰ ἀρκετά,
 οὔτε ἀρκετὰ δικό του
 ἔχει κανένας τὸν ἀγαπημένο του.
 Πάντα μὲ χεῖλη τρυφερὰ
 παλεύει πιὸ βαθειὰ καὶ πιὸ ἔντονη
 τὴν ἡδονὴ νὰ κάμῃ.
 Κι ὅσο ζεστότερα, ἰσχυρότερα
 ἀπ' τὴν ἀπόλαψη ἡ ψυχὴ ριγᾷ,
 τόσο καὶ πιότερο διψᾷ καὶ περισσότερο
 πεινᾷ ἡ καρδιά,
 καὶ ὁ πόθος ἔτσι ἀπλώνεται καὶ ζεῖ
 εἰς τὸν αἰῶνα.
 Ἄς ἦταν μιὰ φορὰ νὰ τὸν δοκίμαζαν
 οἱ φρόνιμοι καὶ οἱ συνετοί —
 τὰ πάντα θάφηναν παράμερα
 καὶ ἀντίκρου μαζ θὰ κάθονταν
 στῆς Νοσταλγίας τὴν τράπεζα
 ποὺ δὲν ἀδειάζει.
 Τὶ θὰ ἴνοιωθαν τοῦ Ἑρώτα
 τὸ πλῆθος τὸ ἀτελεύτητο
 καὶ τὴν τροφὴν θὰ λάτρευαν
 τῆς Σάρκας καὶ τοῦ Αἵματος...

ΜΕΤΑΦΡ. Ε. Π. Π.